

Wiesław Kuś

Bielsko-Biała, st. 36, gm. Stare
Bielsko, woj. bielskie, AZP 107-47/-

Informator Archeologiczny : badania 25, 140

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

UZUPEŁNIENIA 1990 ROK

Bielsko-Biała, st. 36
gm. Stare Bielsko, woj. biel-
skie
AZP 107-47/—

Muzeum w Cieszynie

Badania prowadził mgr Wiesław Kuś. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bielsku Białej. Kontynuacja badań z 1978 r. Średniowieczny kościół Św. Stanisława.

Kościół Św. Stanisława w Starym Bielsku jest jednym z najstarszych murowanych kościołów w woj. bielskim — czas jego powstania określono na podstawie badań historyczno-architektonicznych na 2 poł. XIV w. Na miejscu obecnego kościoła murowanego mógł jednak istnieć wcześniej kościół drewniany, o czym zresztą wspomina miejscowa legenda.

Pierwsze archeologiczne badania sondażowe przeprowadzone zostały w 1978 r. Ich ograniczony zakres pozwolił jedynie na określenie głębokości posadowienia fundamentu nawy oraz prezbiterium, która wynosiła odpowiednio 1,2 i 1,3 m. W wykopie natrafiono także na szczątki kostne pochodzące ze starego, prawdopodobnie średniowiecznego cmentarza rządowego, którego kontynuacją jest dzisiejszy cmentarz.

Dopiero badania rozpoczęte wiosną 1990 r., związane z budową instalacji c. o., pozwoliły na założenie 5 wykopów rozmieszczonych w nawie, prezbiterium oraz przybudówce wieży. Wykopy w nawie wzdłuż ścian pozwoliły na zbadanie głębokości posadowienia fundamentu na całej długości nawy, która jak się okazało była zmienna i wynosiła przy prezbiterium 1,2, zaś w rejonie wieży 0,6 m. Bardzo istotne było odkrycie wewnątrz nawy kamiennego fundamentu, wyznaczającego swym przebiegiem zarys starszej, mniejszej nawy, prawdopodobnie o drewnianej konstrukcji ścian, przy zachowaniu murowanego prezbiterium. Ważnym miejscem badań okazało się przejście prezbiterium w nawę, gdzie odkryta została płytka posadzkowa wyznaczająca jeden z wcześniejszych poziomów posadzki (XVI w.), wiążących się z przebudowami wnętrza. Wykop założony wewnątrz przybudówki wieży potwierdził resztkami pochówków w drewnianych trumnach przyleganie średniowiecznego cmentarza bezpośrednio do ścian kościoła.

W trakcie badań uzyskano tylko kilka zabytków ruchomych: 3 fragm. naczyń datowane na XVI w., mosiężny napaśtek, fragm. szkła oraz krojcer Marii Teresy z 1761 r. i halerz z 1899 r.

Można przypuszczać, że ewentualne prace w rejonie ołtarza pozwolą na dalsze uzupełnienie materiału badawczego pomocnego w poznaniu początków tej budowli.

Materiały przechowywane są w Muzeum w Cieszynie.

Dalsze badania uzależnione są od prac remontowych w rejonie prezbiterium.

Borucino, st. 1
gm. Stężycza, woj. gdańskie
AZP 14-37/—

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórski. Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku. Trzeci sezon badań.